

Nummer 23	1. December 1917	66. Aargang

Tale af Ældste Richard W. Young,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 11. Februar 1917.

Der er tilvisse intet jordisk, som tilnærmelsesvis har saa stor Livsbetydning for os som de aandelige Ting, af hvilke vor evige Lyksalighed afhænger. Jeg hævder, at Gud ikke undskylder nogen Person, som forholder sig ligegyldig overfor de Ting, som vedrører Saliggjørelses-Planen, uagtet vi lever i en Forvirringens Tid. Vor Tidsalder omfatter store Ting, men der hersker megen Forvirring i Henseende til Politik, Sociologi og Filosofi, og der hersker megen stor Forvirring i Henseende til religiøse Ting. Man vilde næsten opgive Haabet om at finde det sande og rette i Henseende til Religion, hvis man ikke var i Besiddelse af en fast Overbevisning om, at Sandheden kan findes. Der er saa mange forskjellige Lærdomme udgivet for at være Evangeliets sande, at man, hvis man ikke vidste, at Sandheden kunde blive kjendt, vilde tænke, at det ikke var værd at ofre Tid til at undersøger, hvilken Lære der var sand, eller hvilken Kirke, der lærte det rette; og hvis man ikke alvorlig søgte, vilde man ikke være i Stand til at skille Hveden fra Avnerne, det sande fra det falske. Jeg tænker mig, at der er mange Mænd og Kvinder, som har de mest udmærkede Bevæggrunde, men som føler sig meget mismodige paa Grund af disse Forhold, og dog, som jeg har nævnt, paahviler der enhver af os den Pligt, at vi nøje overvejer de Ting, som vedrører vort evige Velfærd. Vi vil ikke blive undskyldt, som jeg har sagt, hvis vi stiller os ligegyldige overfor disse vigtige Evighedsspørgsmaal. Vor Tidsalder er en Tid, da mangfoldige Mennesker stiller sig ligegyldige overfor Livets vigtige aandelige Spørgsmaal, og at indtage en slig Stilling er naturligvis i højeste Grad uforsvarlig og kan blive skjæbnesvanger i alle Livets Affærer. Vi maa ud-

øve vor gode Dømmekraft i Henseende til de Ting, som vedrører saa vel vort materielle som vort aandelige Velfærd. Jeg ønsker kortfattet at fremsætte for Eder nogle faa Betragtninger med Hensyn de til foreliggende Spørgsmaal.

Sandheden er langtfra altid funden hos Majoriteten.

Jeg vil fremholde, at naar vi søger efter Sandheden, skal vi ikke blive paavirket til at mene, at en Ting er Sandhed, fordi et stort Antal Folk, maaske Majoriteten af Menneskeslægten, hylder visse Anskuelser, hvad enten det vedrører religiøse Spørgsmaal eller almen-sociale. Det er langtfra, at Sandheden altid findes paa Majoritetens Side. Vi veed, at vi maa dømme selvstændig, og vi veed fra vore historiske Studier, at det meget ofte har været Tilfældet, at netop den store Majoritet af Menneskeslægten har, som der er blevet sagt, „været paa den forkerte Side af Livet". Det har ofte været de faa, som har haft Ret, og som har holdt Sandhedens Lys frem for Menneskene. Det har meget ofte været de faa, som har ført an og som har udført det Arbejde, som har gjort det muligt for Menneskene i deres egen Tid, saavelsom Efterslægten, at skride fremad og nyde Livets Goder; men mangfoldige har ikke villet følge. Det er de faa, som har kjendt Livets store Sandheder, og som har udtænkt de store Tanker, og fattet de dybe Livsprincipper, som Gud har kundgjort for Menneskene. Taget som et Hele, har det været de mange, som, hvis de har fulgt efter, kun har fulgt modvillige og nølende. Det har været de faa, som har kjendt det rette, hvad de store Livsprincipper angaar, de mange har stillet sig forkert med Hensyn til næsten ethvert af disse Spørgsmaal, hvad enten de angik Religion, Filosofi, Videnskab eller Politik. Det har været de store Aander og de store Tænkere, som har gjort Begyndelsen i Henseende til Fremsættelsen af teoretiske Principper og Udførelsen af samme, saa vel paa det aandelige Omraade som i den materielle Verden. Saa siger jeg, maa vi kaste den Tanke til Side, at det nødvendigvis er de mange, som har Retten paa deres Side, og de faa, som har den forkerte Opfattelse. Hvis vi tog det modsatte Standpunkt, burde vi regnes blandt Hedningerne, der, som vi veed, er den store Majoritet af Menneskeslægten. Hvis vi vilde hylde den Anskuelse, at Jordens Indvaanere, som tilhører de forskjellige saakaldte kristne Kirkesamfund, under eet kunde siges at være i Besiddelse af Sandheden og kjende det rette, da maatte vi fremdeles, for at være konsekvente, anerkjende den romersk-katolske Kirke som den sande og rette Kirke, i hvert Fald, som den mest rette Kirke, idet den romersk-katolske Kirke har et saa overvældende større Medlemsantal end noget af de protestantiske Samfund. Hvis Protestanterne havde været i Majoritet, maatte vi modsat have erklæret disse for at være i Besiddelse af Sandheden. Det vil saaledes let ses, at denne Tanke, at Majoriteten har Ret, i mangfoldige Tilfælde er fejlagtig. Vi kan altsaa ikke komme til Kundskab om, hvilken Religion der er sand, ved at gaa ud fra, at det Samfund, som Majoriteten tilhører, hylder det rette og sande, ligesom vi heller ikke maa lade os forvilde af, at en Religion eller et filosofisk System er ældgammelt, og tænke,

at det som Følge deraf maa være rigtigt, naar vi skal bedømme, hvad enten Religionen eller Filosofien er sand eller ikke. Fordi en Lære er Aarhundreder eller Aartusinder gammel, behøver den ikke nødvendigvis at være ret.

Alle Religioner eller Systemer, som Menneskene nu slutter sig til, havde, som vi veed, deres lille Begyndelse. Den store katolske Kirke, den store engelske Kirke, Metodistkirken, Muhamedanismen, Konfucionismen, og alle andre religiøse eller filosofiske Systemer, havde naturligvis deres Begyndelse. Der var en eller to, som paabegyndte Oprettelsen af disse Samfund, og de samlede omkring sig nogle faa, der tænkte som dem, og efterhaanden sluttede flere og flere sig til dem, og det saaledes oprettede Samfund gjorde mere og mere sin Indflydelse gjældende; og jeg siger, at hvad enten en Plan er gammel eller ny, eller hvad enten mange eller faa hylder samme, bør ikke være det bestemmende for os ved Afgørelsen af, om vi skal antage eller forkaste den. Vi burde søge at kjende Sandheden, aldeles uafhængig af, hvor den findes.

Naturligvis, I vil forstaa og paaskjønne, at hvad jeg har sagt, vedrører den Stilling og det Standpunkt, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige indtager. Vi henstiller til alle, at fordi vi „Mormoner", som Menneskene almindeligvis benævner os, sammenlignelsesvis kun er et lille Folk, følger det virkelig ikke deraf, at vor Tro er fejlagtig, og at vor Lære er forkert. Heller ikke beviser naturligvis dette, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige først blev oprettet i 1830, at Kirkens Lære er falsk.

Jeg læste forleden Dag en Bog, der var skrevet af en af Amerikas største Novellister, i hvilken han, som det fremgaar af Slutningskapitlet i Bogen, blandt andet ogsaa fremsætter manges Mening med Hensyn til Kirkens Folk. Han fremholder, hvorledes en Mand med særegne, mærkelige religiøse og sociale Anskuelser blev Prædikant og omsider paa Grund af hans Tilhængeres Smiger udgav sig for at være en Profet, som var i Besiddelse af særlige, guddommelige Kræfter. I denne Retning gik Fortællingen. Jeg tænkte, saa snart jeg havde læst lidt i Bogen, at det maaske var den almindelige Forstaaelse, som mange i Verden har af vort Folk og vor Religion, som Novellisten delte og vilde fremsætte, og derigjennem indirekte bekjæmpe os som et religiøst Samfund, saavelsom andre, der efter hans Mening var religiøse Fanatikere. Jeg søgte forgjæves at finde et Ord om os, til jeg kom til det sidste Kapitel, eller den sidste Side, saa fandt jeg ogsaa ganske rigtig Hentydninger til „Profeten Joseph Smith" og „Mormonerne". Novellisten havde skildret de manges Mening angaaende os, og vi kan se, hvor let den offentlige Mening har været vildledt.

Mange Mennesker har indtaget en meget kritiserende Stilling overfor vore Troslærdomme, og en stor Del af disse tror, at vor Religion er en fantastisk Religion, og det har været sagt Gang efter Gang, som en Anklage mod os, at Kirken er bygget paa Bedrag, og at vi lærer mange taabelige og latterlige Lærdomme; og vi bliver regnede sammen med slige Fanatikere, som nævnte Novelle skildrer.

Men, som jeg siger, fordi vi „Mormoner" kun er faa i Antal i

Sammenligning med Verdens mangfoldige Millioner, og trods dette, at vi er foragtede, følger det ikke deraf, at vi maa være ubekjendt med Evangeliets Sandheder. Netop fordi vi kjender Kristi sande Evangelium og har været modstaaede af de, som ikke kjender samme, kan vi bedømme Menneskenes Stilling overfor Kristus og hans Kirke fordum; vi kjender noget dertil fra de forrige Apostles Beretninger, som er nedskrevne i det nye Testamente. Vi veed, at Jøderne, blandt hvilke Kristus prædikede, betragtede ham som en Forargelse, og at han var en Anstødssten for dem, og vi veed, at de græske Filosofer betragtede den kristne Tro som Daarskab. Vi kan forstaa og fatte, hvorledes de, som studerede Filosofi under Plato og Aristoteles, og de, som fulgte Epikurus eller Stoikerne, eller de romerske Filosofer, hvorledes de betragtede med Foragt en Religion, som var opstaaet i en af de, smaa Byer i Judæa, nemlig Nasaret, fra hvilken ringe By det ikke formentes, at noget godt kunde komme. Vi veed, hvorledes Kristus selv, „der talte som aldrig noget Menneske havde talt før", og hvorledes hans Apostle med den aandelige Magt, som de ved Guds Aands Inspiration og Kraft, var i Besiddelse af, blev ringeagtede og forhaanede af mange, og hvorledes de kristne blev forfulgte i de første Aarhundreder efter Kristus, indtil Kejser Konstantins Tid; hvorledes de fleste af Herrens Apostle og mangfoldige af de Hellige maatte lide Martyrdøden. Vi veed, hvorledes Menneskene i den civiliserede Verden paa hin Tid for den store Majoritets Vedkommende i deres Hjerters Hovmod forkastede Evangeliet; fremdeles, hvorledes falske Lærere opstod i Kirken og Evangeliets Lærdomme og Ordinancer gradvis blev forvanskede. Apostelen Paulus siger, at den alvise Gud valgte de ulærde og svage til at gjøre dem til Skamme, der mente sig selv vise og stærke. Vi veed, at det kun sjældent var de højtstaaende og mægtige eller rige, som forenede sig med Kirken i Kristi Apostles Dage, og jeg formoder, at Kirkens Medlemmer paa hin Tid kom fra omtrent de samme Klasser i Befolkningen, som Kirkens Medlemmer i vore Dage kommer fra.

Det har været fremført mod Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at dens Paastande er uholdbare og forkastelige af den Grund, at Kirken henholder sig til, at det indledende Skridt til Kirkens Grundlæggelse var forbunden med, at Joseph Smith i fjorten Aars Alderen havde et himmelsk Syn og paastod, at saavel Faderen som Sønnen talte til ham. I erindrer Beretningerne om „Mormonismen"s Oprindelse. I erindrer, at Joseph Smith levede paa en Tid, da der herskede stor Strid blandt Kirkerne indbyrdes med Hensyn til, hvad der var den sande Evangelielære, og at der blev holdt „Opvækkelsesmøder" i den Del af New-York Stat, hvor Joseph Smiths Forældre boede, og alle raabte: „Se, her er Frelse", og de forkjætrede hinanden indbyrdes. I erindrer, at Drengen Joseph Smith var tvivlraadig med Hensyn til, hvilken Lære var den rette, og hvilket Kirkesamfund han skulde slutte sig til, idet han tænkte, at et af de daværende Samfund var det rette og den sande Kristi Kirke, og I erindrer, at han gik ind i en Lund for der ydmygt at paakalde Gud og bede ham oplyse hans Sind i Henhold til Jakobs Formaning, idet han siger: „Men dersom nogen af

Eder fattes Visdom, han beder af Gud, som gjerne giver alle, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Han troede paa disse Ord og paa denne Forjættelse. I disse Ord var det udtrykt, at den, som søger, skal finde, og at den, som beder, skal modtage, og med disse Apostlenes Ord i Minde, som han mente lige saa vel gjaldt ham selv som de, der levede i tidligere Tid, og i sit Hjertes Oprigtighed og med den fulde Tro og Tillid til Herren og med den fulde Overbevisning i sit Sind, at han vilde blive bønhørt, hvorledes Herren end vilde besvare hans Bøn, gik han, som omtalt, ind i Lunden. Der bøjede han sig en herlig Foraarsdag i ydmyg Bøn for Gud, og hans inderlige Bøn blev hørt, idet Gud vor himmelske Fader selv, og hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, viste sig for ham, omgivet af et Lys, der var herligere og klarere end selve Solens Lys, og meddelte ham, hvorledes han skulde forholde sig, at han ikke skulde slutte sig til nogen af de eksisterende Kirkesamfund, idet de alle lærte mange forkerte og forvendte Lærdomme og udgav som Befalinger fra Gud, hvad der kun var Menneskelærdomme; de sande evangeliske Principper og Ordinancer blev ikke længere praktiserede af Kirkesamfundene; „de havde Gudfrygtighedens Skin, men fornægtede dens Kraft". Slig var Synet og Begyndelsen til Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Vi vil indrømme, at for dem, som ikke veed, at dette vort Vidnesbyrd er Sandhed, kunde det lyde formasteligt at fremføre saadanne Paastande, men lad os nærmere undersøge Sandheden af samme.

Hvad sagde saavel de græske som de romerske Katoliker med Hensyn til Protestanterne, efter at de havde vundet Udbredelse? De sagde, at de var Kjættere og satte dem i Ban. De udelukkede dem fra deres Kirkesamfund og som de formente, „overgav dem til Djævelens Tugtelse". Hvad sagde Protestanterne angaaende Katolikerne? De sagde naturligvis, at det var Katolikerne, som var afvegne fra Kristi sande Evangeliums Lære, at det var dem, som ikke paa rette Maade dyrkede den sande og levende Gud. Vi Sidste-Dages Hellige siger, at saavel Katoliker som Protestanter delvis har Ret i deres gjensidige Beskyldninger mod hinanden, og vi formener, at vi har stor Berettigelse til at indtage det Standpunkt, vi gjør, at hele den saakaldte kristne Verden er afvegen fra Kristi sande Evangelium og den rette Tro.

Hvis vi ser hen til, hvad der er sandt i de forskjellige Kirkesamfunds gjensidige Fordømmelse af hinandens religiøse Standpunkter, hvad væsentlige Principper angaar, saa vil vi se, at Frelserens Ord til Joseph Smith i Forbindelse med omtalte Syn var paa det nøjagtigste sandt. Med Hensyn til Protestanterne, saa formener hvert Samfund for sig at forkynde det sande Evangeliums Lærdomme og forvalte Evangeliets Ordinancer, eller Sakramenter, paa rette Maade. Ethvert af disse Samfund lærer forskjelligt, og dog foregiver de at kunne anvise Saliggjørelsens Vej. Vi tror, at disse forskjellige Kirkesamfund og Sekter lærer mange sande Lærdomme. Der er ingen Tvivl angaaende dette, og at disse forskjellige Samfund udfører noget godt blandt Menneskeslægten ved at søge at lede Menneskene til at leve et bedre og fuldkomnere Liv, rejse dem op over, hvad der er af en lav Natur, men vi Sidste-Dages

Hellige befatter os med Spørgsmaalet vedrørende den absolute, ubetingede Sandhed, den fuldstændige Sandhed, Spørgsmaalet vedrørende Præstedømme og guddommelig Autoritet, og hvad dermed staar i Forbindelse. Det er tilvisse ikke ufornuftigt og ulogisk, at vi indtager det Standpunkt, at Sandheden findes paa et eller andet Punkt, at den absolute Sandhed kan findes, og det er ikke ulogisk at sige, at af de forskjellige hinanden modstridende Lærdomme, som religiøse Samfund forkynder, maa nogle være forkerte. Sandheden maa kunne findes med Hensyn til de Ting, som vedrører vort evige Velfærd, med Hensyn til Guds Væsen og til, hvorfor vi er skabte, og hvad Guds Hensigt er med os i Henseende til Evighedslivet, naar Aanden har forladt sin jordiske Bolig. Vi kan ikke, hvis vi virkelig elsker Sandheden og søger den, nøjes med kun delvis at kjende den. Hvad der er af stor Vigtighed for os, er, at kjende det sande fra det falske. Elsker vi Sandheden, saa ønsker vi at lære den hele og fulde Sandhed at kjende. Ingen, som tænker forstandigt, vil være tilfreds med noget mindre end dette.

Det bliver fremsat som et Bevis paa, at vi forkynder et bedragerisk Evangelium, at vi tror, at Kirken, vi tilhører, ligesom i forrige Dage bliver vejledt ved Guds Aabenbaringer og den Helligaands Inspiration, og at vi tror paa Tungemaalsgaven, paa Mirakler, paa, at de syge kan blive helbredede ved Salvelse og Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster, i Forbindelse med Troens Bøn, og at vi tror paa Profetiens Gave og paa alle disse forskjellige Naadegaver, som Kristus fordum delagtiggjorde Menigheden igjennem sine Apostles og sit Præstedømmes Administration, og som vedblivende skulde blive skjænket Menneskene, for saa vidt de vilde udøve Tro paa det sande Kristi Evangelium. Er der noget ulogisk i denne Tro? Er det en Selvfølge, at vor Tro paa Kraften af nævnte aandelige Principper er uforstandig og ikke vil kunne forsvares? Hvis det er taabeligt at tro paa saadanne aandelige Kræfters Tilstedeværelse i vore Dage, vilde det da ikke ogsaa have været taabeligt og irrationelt for Kristi Apostle og Menigheden fordum at tro paa disse Principper? Kjendsgjerningen er, at Guds Kraft og Aandens rige Gaver skulde blive skjænket den sande Kirkes Medlemmer. Det skulde være et Særkjende for Kristi Kirke, at dens Medlemmer blev delagtiggjorte i disse Naadegaver. Hvad vil Kirkens Modstandere sige med Hensyn til Joseph Smith? Hvilke Beviser kan de fremføre for, at han ikke var Guds og Kristi beskikkede Tjener, som igjen oprettede Guds sande Kirke paa Jorden? Hvorfor kunde ikke lige saa vel Joseph Smith som nogen anden gudfrygtig Mand have været udvalgt til at indtage en slig Stilling? Hvorfor skulde Joseph Smith ikke lige saa godt, eller bedre, kunne have indtaget en Stilling som Guds Profet som en eller anden berømt Prædikant i Verden? Er det ikke en Kjendsgjerning, at de, som underviste i Synagogerne i Kristi Dage, og de, som var Medlemmer af det store jødiske Raad, forkastede Kristus? Er det ikke en Kjendsgjerning, at næsten alle disse Mænd forkastede Kristus, der erklærede om sig selv, at han var den levende Guds Søn? Er det ikke en Kjendsgjerning, at visse Mænd, som indtog fremtrædende og fornemme Stillinger i Samfundet, i Stedet for frit at

gaa til ham om Dagen, kom til ham i det skjulte og i Nattens Timer, og dette, endskjønt de i al Almindelighed troede paa hans Lærdomme. Det synes, at de bad ham lejlighedsvis at komme til deres Hjem, og dette gjorde de maaske for, at Offentligheden ikke skulde faa at vide, at de havde noget med Kristus at gjøre, han, den store Lærer, sendt fra Gud, der ikke desto mindre var hadet af mange af „de Skriftkloge og Farisæerne". Hvad skal vi sige om Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige? Er Kirkens Oprettelse en Gjerning, som bør dadles? Fortjener Kirken at blive foragtet af Menneskene, idet den er oprettet ligesom Kirken fordum med Profeter og Apostle og det samme Præstedømme og Embedsmænd, som tidligere var satte i Kirken „til de Helliges fuldkomne Beredelse" og Fuldkommengjørelse i Jesu Kristi Navn.

Hvad kan Menneskene fremføre mod os med Hensyn til Maaden, vi udfører Daabens Ordinance paa, idet vi gaar ud i Vandet og bliver begravede i Vandet og oprejses fra Vandet i Lighed med Kristi Død og Opstandelse? Er denne Daabsmaade ikke netop den Maade, paa hvilken de første kristne blev døbte? Vi veed, at idet mindste eet stort Kirkesamfund har Forstaaelsen af, at denne Daabsmaade er den rette, nemlig Baptisterne.

Hvad kan der siges imod os med Hensyn til, at vi praktiserer Daab for de døde? Er Udførelsen af denne Ordinance noget, vi har opfunden? Hvad lærer de forskjellige Kirkesamfund med Hensyn til Skriftstedet, som findes i første Korintierbrevs femtende Kapitel, ni og tyvende Vers, angaaende Daab for de døde, hvor vi læser: „Hvad ville ellers de udrette, som lader sig døbe for de døde? Dersom døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lader de sig da døbe for dem?" Hvilken Forklaring giver de forskjellige Kirkesamfund af denne direkte Udtalelse af Paulus?

Det er et særligt Privilegium for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige at kunne fremsætte en fuldstændig og omfattende Forklaring for Verden angaaende Meningen med dette Skriftsted. Vi maa i Forbindelse med Skriftstedet gjenkalde i vor Erindring, hvad der berettes i Skriften om Kristus mellem hans Død og Opstandelse; „han gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, for de, som vare gjenstridige i Noas Dage". I hvilken Hensigt prædikede Kristus for Aanderne, som vare i Forvaring? Var det for at give dem Lejlighed til at erholde Velsignelser ved at modtage, hvad han forkyndte for dem, eller var det for at udtale Fordømmelsesdomme og Straffe over dem? Der staar skrevet, at Kristus „prædikede" for Aanderne. Kan det tænkes, at Kristi Prædiken ikke havde til Hensigt at delagtiggjøre disse Aander i Naadegaver? Visselig ikke! Lad os erindre os Skriftens Ord om, at Evangeliet bliver prædiket for de døde, at de kan „blive dømte lig Menneskene i Kjødet og leve for Gud i Aanden".

Ved at overveje sidstanførte Skriftsteder kan vi komme til en Forstaaelse af, at de Hellige i gamle Dage udførte Daab for de døde, for at de kunde „blive dømte lig Menneskene i Kjødet".

Er det berettiget, at vi bliver betragtet som Falsklærere, fordi vi tror, at Menneskene i saavel legemlig som aandelig Betydning er skabte i Guds Billede og Lignelse? Fremsættes ikke denne Lære i bestemte

Ord saavel i det gamle Testamente som af Apostelen Paulus? Jo! Om Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, der var født som en af os, hedder det, at han var Guds Herligheds Afglans og „hans Væsens udtrykte Billede". For nogle faa Aar siden stod jeg i Sistine Kapellet i Vatikanet i Rom. Der saa jeg et Loftsmaleri, forestillende Gud, malet af Michael Angelo. I Henhold til denne berømte Malers Opfattelse af Gud var han fremstillet i Skikkelse af en ung Mand. I det andet Hjørne af Vatikanet havde en anden stor og berømt Maler ligeledes fremstillet Gud i Mandsform, dog som en ældre Mand. Overvej det sindsforvirrende i at bede til en Gud, som findes i hele Naturen, i Jordens Mineralier, i Træerne og i Luften, at Gud, Faderen, saaledes skulde findes allevegne, og dette synes at være den Ide om Gud, som mangfoldige Mennesker har. Vor Forstaaelse af Gud er den forædlende Tro, at vi som hans Børn er skabte i hans Lignelse, og at vi som hans Børn kan arve det evige Liv og skride fremad, om vi lever ret. Tænk paa de store Muligheder, der i Henhold til „Mormonismen" aabner sig for Menneskene. Tænk paa det herlige Haab, som vi Sidste-Dages Hellige er i Besiddelse af, idet vi er i Besiddelse af en Forvisning om, at vi, idet vi adlyder Kristi Evangeliums Befalinger, evig kan skride fremad og vokse i Intelligens, forøge vor Magt og mere og mere blive fuldkommen, „ligesom Gud, vor himmelske Fader, er fuldkommen".

Der er ikke nogen Ende paa den Magt, som Mennesket kan udfolde, og hvorfor skulde der ogsaa være det? Vi har lært mere og mere, saa længe vi har levet paa Jorden, og hvorfor skulde vi ikke herefter kunne lære det, som vi ikke har lært her, og komme i Besiddelse af det, som vi ikke kan komme i Besiddelse af her, og høste stedse større og større Erfaringer, og gjøre Brug af de herlige Gaver og Kræfter, som bliver skjænkede os i Jesu Kristi Navn? Det er denne herlige Tanke, som „Mormonismen" fremsætter for Verden. Bør vi kritiseres for at tro paa slige Saliggjørelses-, Fuldkommengjørelses- og Herliggjørelses-Principper?

Er en saadan Tro ikke den mest ideale Forstaaelse af Menneskets Forhold til Gud, som nogensinde har været fremsat for Menneskeslægten? Vi lærer fra Pagtens Bog, at Menneskenes Aander i Begyndelsen var hos Gud. Gud, vor himmelske Fader, var den største i Magt, Intelligens og Fuldkommenhed, og han paabegyndte Saliggjørelsesværket, saa at I og jeg og alle kunde blive delagtiggjorte i de herlige Egenskaber, som han var i Besiddelse af. Dette er Karakteren af Guds Saliggjørelsesplan. Han rullede Planeterne ud i Rummet; han skabte dem, ikke af intet, men af Elementerne, som forud eksisterede. Han tog de universale Naturkræfter i sin Tjeneste og skabte denne Jord, og han gav os Tilværelse her, for at vi kunde blive belærte af ham, og lære den ene fra den anden, og vinde Erfaring gjennem Arbejde, Pine, Sorg og Lidelse og derigjennem modtage Guds herlige Naadegaver. Vi lærer ofte langt mere gjennem Lidelse, end vi gjør gjennem, hvad der bringer os Glæde. Gjennem alle disse Erfaringer lærer vi at handle retfærdigt og vise Medlidenhed overfor andre, og vi lærer at elske det sande, gode og

skjønne og frembringe Retfærdighedens Frugter. Vi er af Gud givet vor Handlefrihed, og kan udøve Forbrydelser, om vi vælger dette. Naturligvis, Herren kan forhindre det; han kan holde Røverens og Morderens Haand tilbage; men selve Loven er urørt, nemlig den, at vi er i Besiddelse af en fri Villie, og at der er givet os Handlefrihed. Hvis Gud skulde forebygge enhver ond Tanke hos Mennesket og enhver ond Handling, hvilken Belønning kunde vi da forvente paa den store Regnskabsdag, naar Bøgerne er aabnede? Jeg vil belyse dette Forhold ved et Eksempel: Kun en Mil herfra er der en Institution, hvor Folk arbejder, men ikke fordi de er flittige af Naturen; de stjæler ikke, dog ikke fordi de er ærlige; de bliver ikke berusede, men ikke fordi de alle ønsker at være ædru; de gaar til Kirke, men ikke fordi de ønsker at være religiøse. Disse Folk opholder sig nemlig i Statsfængslet, hvor de er tvungne til at gjøre disse Ting. Men hvilken Belønning vil de faa derfor? Man kan ikke sige om dem, som har været tvungne til at gjøre en Ting, at deres Opførsel er god. Det maa være muligt for os at gjøre, hvad der er forkert, saavelsom, hvad der er ret, om vi skal kunne forvente at modtage Belønning. Dette er Saliggjørelsens Betingelser eller Forudsætninger.

Vi tror paa Nødvendigheden af Organisation, om menneskelige Institutioner skal gjøre Fremskridt. Der kan ikke arbejdes med Orden foruden Organisation. Intet Foretagende kan blive udført, undtagen Samfundet organiserer sig og beskikker Mænd til at udføre det nødvendige Arbejde. Vi kunde lige saa vel forvente, at et Land kunde blive styret foruden Regjering, lovgivende Forsamling, Domstole og Embedsmænd, som vi kan forvente, at sand Kristendom vil kunne gjøre Fremgang uden Mænd til at forkynde Evangeliet efter en organiseret Plan. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er den mest fuldkomne Organisation i Verden, og maa nødvendigvis være det for at kunne udføre det evangeliske Arbejde, som er krævet af den.

Da Præsidenten ved Cornell Universitetet, Professor Schurmann, der er meget bekjendt indenfor de Forenede Staters Skolevæsen, for nogle Aar siden besøgte Salt Lake City, talte han her i Tabernaklet og oplæste en af vore Trosartikler, som lyder:

„Vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, og alt det, som han nu aabenbarer; og vi tro, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige."

Den lærde Skolemand sagde, at denne Erklæring var en af de mest udmærkede, som noget Kirkesamfund havde fremsat, at denne Troserklæring var et Vidnesbyrd til ham om, at Kirken ikke stod stille, og at vi heller ikke troede, at Bibelen indeholder alt, som Gud vil aabenbare til Menneskeslægtens Vejledning, og han sagde, at vi fuldtud stod paa Højde med den videnskabelige Tænkning, idet vi lærer, at mange store og vigtige Sandheder endnu vil blive aabenbarede.

„Mormonismen"s Lærdomme bør tilvisse undersøges af alle Mennesker, thi de er Jesu Kristi Evangeliums Lærdomme. Jeg beder, at Gud for Kristi Skyld vil hjælpe os alle til at indse dette og styrke os til at efterleve Evangeliet. Amen.

Missionsrejsen i Efteraaret 1917.

—

I Løbet af de sidste Par Maaneder har jeg atter haft den Glæde at aflægge Besøg i de forskjellige Konferencers Hovedbyer samt en Del af Grenene, saavel i Norge som Danmark, og har i dette Tidsrum haft Lejlighed til at mødes med alle Missionærerne samt en stor Del af det lokale Præstedømme og mange af de Hellige. Konferencemøderne i Missionen har overalt denne Gang, ligesom det tidligere har været Tilfældet, været godt besøgt af saavel Kirkens Medlemmer som fremmede; disse sidste har ved flere Lejligheder været tilstede i stort Antal, særlig ved Søndagsskolekonferencen og til Mødet Søndag Aften. I flere Tilfælde var Søskende rejst lange Veje for at overvære Konferencen, og alle synes at føle sig vel belønnet for den Opofrelse, som de i den Henseende har lagt for Dagen. Ældsterne fra Zion, der virker i Missionens Tjeneste, har benyttet deres Tid efter bedste Evne til at fremme Herrens Sag, saavel med at udsprede Skrifter blandt fremmede som med at besøge Søskende i deres Hjem, og i mange Tilfælde har de administreret Salvelsens Ordinance til de syge. Foruden at have udført disse dem paahvilende Pligter har de paa en prisværdig Maade varetaget alle Kirkens Interesser, henhørende til Afholdelse af Møder og Bestyrelsen af de dem betroede Midler. Eftersom Missionærernes Antal i hele Missionen nu kun udgjør 21, er det ikke vanskeligt at forstaa, at vi alle har tilstrækkeligt Arbejde at udføre. De lokale Ældster, der præsiderer i de forskjellige Grene som Forstandere, havde i de fleste Tilfælde udført det dem paalagte Arbejde med rosværdig Flid, saa Grenene, med en enkelt Undtagelse, er i fuldstændig Orden og Virksomhed, og i nogle Tilfælde kan Grenene med Rette siges at være i en mere fremadgaaende Forfatning, end Tilfældet har været i længere Tid. De forskjellige Organisationer indenfor Kirken, hvis Bestemmelse er at gavne og være til Velsignelse for saavel de ældre som de yngre af Kirkens Medlemmer, er alle i en god Fremgang, og de ledende Brødre og Søstre indenfor de forskjellige Organisationer søger efter bedste Evne og med forenede Anstrengelser at udføre det uegennyttige Kjærligheds Arbejde, der kræves af dem. En Ting er imidlertid meget at beklage, hvad der særlig rammer Søskende flere Steder i Norge, idet Boligraadet truer med at lægge Beslag paa Menighedens Lokaler for at benytte disse til de mange husvilde Mennesker, som findes i nævnte Land. Jeg har saaledes nylig modtaget Meddelelse om, at Boligraadet i Haugesund har disponeret over Menighedens Lokale i nævnte Øjemed, og at man i Stavanger og Bergen nærer nogen Frygt for, at det samme skal ske paa disse Steder, uagtet Missionærerne og Menighedens Medlemmer søger paa alle lovlige Maader at faa Tilladelse til at beholde de Lokaler, som de betragter som deres Hjem og Tilflugtssteder i disse vanskelige Tider, da Krigens Virkninger i flere Henseender ogsaa føles i de nordiske Lande. Hvis det, som vi ikke haaber, skulde ske, at Menighederne bliver nødsagede til at give Afkald paa Forsamlingslokalerne, vilde det være som at tage den aandelige Føde væk fra Me-

nighedens Medlemmer; thi det er til disse Steder, de søger hen for at opsende deres Bønner til Gud og lytte til den sande Hyrdes Røst gjennem de Ord, som hans bemyndigede Tjenere udtaler; det er til disse Steder, de søger for at blive trøstede i Aanden og modtage aandelig Føde, og tillige for at love og prise Gud i Hjertets frydefulde Sang. Paa Grund af de haarde Tider, som mere og mere gjør sig gjældende overalt, i de nevtrale Lande saavel som i de krigsførende, bliver de forskjellige Levnetsmidler stadig vanskeligere at erholde, og Rationeringen bliver stedse skarpere i forskjellig Henseende, men det kan siges til Kirkens Medlemmers Ros, at de i Almindelighed er blandt de mest tilfredse Mennesker, man møder, thi de stoler paa Guds naadige Bistand i de Trængsler, som synes at nærme sig enhver Mands Dør. Det maa nødvendigvis virke tungt paa Sindet, naar man lægger Mærke til visse fremragende danske Mænds Udtalelser, der tyder hen paa, at for Danmarks Vedkommende en Menneskealders Arbejde for at skabe en Produktion og Eksport af omfattende Rækkevidde og af høj Kvalitet trues med Ødelæggelse.

Det er med taknemmelige Følelser, jeg tænker paa den hjertelige Modtagelse, jeg fik overalt i Missionen, saavel blandt hengivne Medarbejdere som blandt Kirkens Medlemmer. De Hellige søgte paa mange Maader at berede os Missionærer Glæde, og de delte med os de gode jordiske Ting, som Menneskene saa meget tiltrænger. Det, som glæder vort Hjerte mest af alt, er at vide, at de Hellige ærer og agter de Mænd, der staar som Hyrder i Menigheden i denne Del af Herrens Vingaard. Paa en vis Maade var den nu afsluttede Missionsrejse forbunden med flere Vanskeligheder, da man let kan blive antaget for at være enten Spion eller Smugler af en eller anden Slags. Hertil kommer de lange Jernbanerejser, der nu foregaar meget langsomt, grundet paa den store Mangel paa Kul, men alt dette blev dog overstaaet uden særlige Hindringer.

Da man imidlertid har Lejlighed til at prøve forskjelligt her i Livet, saa fik jeg ogsaa paa denne Rejse Anledning til at prøve lidt af, hvorledes det er at være i Landflygtighed, idet jeg paa Grund af skjærpede Pasbestemmelser i 10 Dage var forhindret i at sætte min Fod paa den Jord, hvor min Vugge har staaet. Men takket være vor højagtede Broder og Ven, Folketingsmand F. F. Samuelsen, der gjorde sin Indflydelse gjældende hos Autoriteterne, kan jeg nu atter være paa den Post, som Herrens bemyndigede Tjenere har beskikket mig til at indtage her i Norden. Maa Gud i sin Naade velsigne Israel i denne Mission, samt alle oprigtige og sandhedssøgende Sjæle, der ønsker at vandre paa Retfærdighedens Vej. Maa mange give Agt paa det herlige Budskab, som Israels Ældster bringer dem. At Guds Værk maa stride frem til Fred og Frelse for alle oprigtige, er min Bøn i Jesu Kristi Navn.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

— Det gaar med Krig som med Terningspil, det falder anderledes ud, end man vilde.

Efteraarskonferencen i Kjøbenhavn.

Det første Konferencemøde blev afholdt Lørdag Aften den 20. Oktbr., ved hvilken Lejlighed Grensforstanderne afgav deres Rapporter. Missionspræsident Hans J. Christiansen, der i de forløbne Uger havde afholdt Konference i Norge, kunde paa Grund af Pasvanskeligheder ikke naa tilbage til Kjøbenhavn før Mandag den 22. Oktober. Indtil hans Tilbagekomst paa denne Dag præsiderede Ældste Niels F. Green ved Konferencemøderne. Der var tilstede ved Møderne af Missionærer fra Zion foruden de stedlige Missionærer, der virker i Konferencen, Konferencepræsident Chr. Sørensen fra Aarhus Konference, som ankom Søndag Morgen, samt Grover E. Christensen fra Aalborg, der paa Grund af et Sygdomsanfald havde opholdt sig i Kjøbenhavn nogle Uger, men nu var i god Bedring.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 69 i Korbogen og Bøn af Ældste Aage M. Kalmar, hvorefter Nr. 36 blev sungen.

Ældste Orla Nielsen afgav en detailleret Rapport angaaende Nordøst-Sjællands Gren. Kirkens Medlemmer, der levede i Grenen, havde alle været besøgt flere Gange siden forrige Konferences Afholdelse. Han havde under Overvejelse paany at leje en lille Sal i Helsingør til Afholdelse af Møder. Han fremholdt det ønskelige i, at to Brødre gik sammen, naar Søskende skulde besøges, eller der skulde afholdes Møder. Han ønskede at virke med Nidkjærhed i sit Kald som Forstander for Grenen.

Ældste Peter Hansen, Missionær i Nordvest-Sjællands Gren, afgav dernæst en samlet Rapport over Forholdene i Grenen og vedrørende det Arbejde, han i Forening med Missionær Ammon M. Poulsen, havde udført. Der var 12 Søskende i Grenen. De havde uddelt mange Skrifter og Bøger blandt fremmede, og de forventede, at enkelte Personer, som undersøgte Evangeliet, snart vilde forene sig med Kirken. Ældste Ammon M. Poulsen udtalte sin Sorg over Folkets Ligegyldighed og Fordomsfuldhed overfor Evangeliet. Hans Virksomhed havde i det væsentlige faldet sammen med Ældste Hansens. Sangen Nr. 47 blev sungen, hvorefter Missionssekretær, Ældste Fred H. Heese, paa Forstander Carl Andersens Vegne, da denne ikke kunde være tilstede, gav Beretning angaaende Bornholms Gren samt en kortfattet Rapport angaaende Syd- og Sydvest-Sjællands Gren. Han udtalte sine Følelser med Hensyn til sin Virksomhed som Missionssekretær og bar sit Vidnesbyrd om, at de Mænd, som leder Kirkegjerningen, er inspirerede af Guds Aand. De, som arbejder for Guds Riges Fremme, maa være forberedte paa Modgang saavelsom Medgang. Han bad Herren velsigne de faa Arbejdere i Vingaarden og skjænke dem Kraft ved den Helligaand til at udføre den evangeliske Gjerning. Ældste McKay, Missionær i Kjøbenhavn, udtalte sig med Hensyn til sin Virksomhed. Han havde uddelt mange Skrifter og udført anden forekommende Missionsgjerning og bar sit Vidnesbyrd om, at Joseph Smiths hele Livsgjerning beviste, at han var en sand Profet. Ældste Niels F. Green udtalte sig med Hensyn til Udgivelsen af „Skandinaviens Stjerne", hvorefter Nr. 62 blev sungen, og Ældste Jens P. Hansen sluttede Mødet med Taksigelse. (Refereret af Elis Tronier.)

Søndagsskole-Konferencen.

Søndag den 21. Oktober, Formiddag Kl. 10, tog Søndagsskole-Konferencen sin Begyndelse med Afsyngelse af Sangen: „Atter vi samles i Skolen i Dag“ og Bøn af Grover E. Christensen, hvorefter Sangen: „Du kan lette hvert et Fjed“, blev sungen. Ældste Green gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus Konference udtalte sig angaaende Søndagsskolens velsignelsesrige Virksomhed. Han omtalte det store og omfattende Arbejde, der blev udført af Kirkens Søndagsskoler hjemme i Zions Land og i Verdens forskjellige Lande. Kirkens voksne Medlemmer skulde altid med Aarvaagenhed værne om den opvoksende Slægt og belære dem angaaende Kristi frelsende Evangeliums Lærdomme, saa at de kunde blive beskyttede mod Djævelens Fristelser og Verdens Besmittelse. Desuden mindede han om Ordet, at uden Kamp er der ingen Sejr.

Søndagsskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen, udtalte, at Søndagsskolegjerningen havde været til rig Velsignelse for alle, som lærte Evangeliets Principper at kjende gjennem Klasseundervisningen. Det var af højeste Vigtighed, at Børnene blev underviste i Evangeliets hellige Lærdomme. Forældre og Værger havde et stort Ansvar overfor deres Børn. Han formanede Skolens Funktionærer til med Aarvaagenhed at udføre deres Gjerning, saa at ingen Sløvhedsaand skulde indsnige sig i Skolen. Stilstand er Tilbagegang, thi Stilstand er sløvende. Det var ham magtpaaliggende, at Skolen kunde gjøre Fremskridt. Han takkede slutteligt alle, som havde sendt deres Børn til Skolen. Skolen havde fire Børneklasser og en theologisk Klasse for voksne. Der var indskrevet 66 i Børneklassen og 26 i den theologiske Klasse. Af det indskrevne Antal mødte der gjennemsnitlig 50 pCt. Flere af Børnene mødte dog meget regelmæssigt. Et stort Procenttal af Skolens Børn var Børn af Forældre, der ikke var Medlemmer af Kirken. Bestyrer Hansen bekjendtgjorde dernæst Søndagsskolens financielle Status. Den nuværende Kassebeholdning var 71 Kr. 10 Øre.

Det specielle Konference-Program blev derefter udført af Børneklasserne og den theologiske Klasse. To af Lærerinderne blev løste fra deres Stilling i Søndagsskolen, med Tak for udført Arbejde.

Eftermiddagsmødet Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 129: „Kom Hellige fremad, og frygter ej“ og Bøn af Ældste Ammon M. Poulsen, hvorefter Nr. 96 blev sungen. Efter nogle indledende Bemærkninger af Ældste Niels F. Green vedrørende Nadverens hellige Natur administreredes Sakramentet af Brødrene Louis Hansen og Chr. Thimring.

Kirkens Generalautoriteter, Præsidenten over den europæiske Mission, Præsidenten over den skandinaviske Mission og øvrige Missions-Embedsmænd samt Konferencens Embedsmænd blev derefter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældste Peter Hansen, Missionær fra Holbæk, var den første Taler. Han fremholdt hvorledes Menneskene kunde erholde Frelse ved at adlyde Evangeliets Principper. Koret sang nu et Anthem, hvorefter Ældste Ammon M. Poulsen fra Holbæk talte. Han sagde, at han var glad

ved at have Lejlighed til at prædike Evangeliet og fremholdt, at det Vidnesbyrd, Apostelen Peter gav angaaende Kristus, var et Vidnesbyrd, som burde nøje undersøges af alle, saa vi med ham kunde bevidne, at Kristus var den „levende Guds Søn" og Verdens Frelser. Søster Ingeborg J. Sørensen spillede en Piano-Solo.

Ældste Grover E. Christensen, Missionær i Aalborg, bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse. Han omtalte, hvorledes „Mormonismen" er upopulær paa Grund af de mange Usandheder, som er udspredte om Kirken. Kirken maa nødvendigvis for at være sand være organiseret lig Kirken fordum paa Kristi og Apostlenes Tid. Han bevidnede, at Joseph Smith var kaldet af Gud til at være hans Profet til Folkene i disse de sidste Dage. Om han ikke havde været dette, kunde han ikke have udholdt de mange Trængsler, han maatte gennemgaa. Nr. 129 i Korbogen blev sungen, hvorefter Ældste Niels F. Green forklarede forskjellige evangeliske Principper, i Henhold til Guds aabenbarede Ord. Mødet sluttede med Afsyngelse af Nr. 106 og Taksigelse af Ældste Carl E. Nielsen.

Aftenmødet Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 115 og Bøn af Ældste Grover E. Christensen, hvorefter Nr. 140 blev sungen.

Frøken Rosa Clemmensen spillede en smuk Piano-Solo.

Ældste Fred H. Heese var den første Taler. Han fremførte, hvorledes Kirken forkynder mange herlige evangeliske Lærdomme, som Verden kjender lidt eller intet til. De Sidste-Dages Hellige tror, at Gud igjen har aabenbaret sig og sender hellige Engle til sine Tjenere paa Jorden. Han oplæste tre Trosartikler vedrørende vor Tro paa Gud. Eftersom Gud er evig den samme, maa ogsaa Evangeliet være evigt det samme i ethvert af dets ophøjede Principper. Ældste Heese bevidnede, at Kristi Kirke atter var oprettet paa Jorden med „Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere" ligesom i fordums Dage.

Koret sang: „Zion, vær trøstet", hvorefter Præsident Christen Sørensen fra Aarhus talte. Han sagde, at det glædede ham meget at bære sit Vidnesbyrd vedrørende Kristi sande Evangeliums Gjengivelse. Kirkens Ældster haabede tillidsfuldt at blive vejledt ved Talsmanden den Helligaand, naar de stod frem for at forkynde Evangeliets Ord for Menneskene i de forskjellige Lande. Evangeliets Principper var klare og tydelige. Han fremholdt, at Guddommen bestod af tre særskilte Personer, Faderen, Sønnen og Talsmanden den Helligaand. Han omtalte dernæst Frelsens Betingelser, Menneskenes Forudtilværelse og evige Tilværelse. Menneskene maa adlyde Guds Bud, som de er givne os ved Jesus Kristus, for at kunne opnaa en Ophøjelse i Guds Herlighedsrige. Præsident Sørensen forklarede forskjellige andre evangeliske Principper og henviste til forskjellige Skriftsteder, der belyste de omtalte Emner.

Der blev derefter udført et specielt musikalsk Program. Frøken Karen Bitsch sang to stemningsfulde Sange, akkompagneret paa Piano af sin Moder, Fru Bitsch, hvorefter Koret sang et Anthem. Der blev derefter sunget en Kvartet. Mødet sluttedes med en Sang af Koret og Taksigelse af Ældste Jens Thomsen.

Grensmødet Mandag Aften.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 98 i Korbogen og Bøn af Ældste Peter Hansen, hvorefter Nr. 68 blev sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen, der om Formiddagen var kommen tilbage fra sin Norgesrejse, hilste paa de tilstedeværende og bragte en Hilsen fra de Hellige i Norge og udtalte, at han næppe kunde finde Ord til at udtrykke sin Glæde over at være tilbage i Kjøbenhavn. Han havde mødt Pasvanskeligheder paa den svenske Grænse, da han tiltraadte Hjemrejsen fra Norge, hvorfor han igjen var rejst tilbage til Kristiania, hvor han maatte vente en Uges Tid, førend han endelig kunde faa sit Pas underskrevet, saa han kunde komme tilbage hertil. Han følte, at Herren havde hørt de Helliges Bønner for ham. De, som frygtede Herren, gjennemgik i dette Jordeliv en Erfaringens Skole, der vilde blive af stort evigt Værd for dem. Han omtalte nærmere sin Rejse i Norge, hvor der havde været afholdt Konferencer, henholdsvis i Trondhjem, Bergen og Kristiania. Han sagde, at de norske Hellige i Almindelighed følte sig vel tilfredse og virkede med Liv og Interesse for Guds Riges Sag.

Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Kirsten Knudsen, udtalte sig i Korthed med Hensyn til Foreningens Virksomhed. Foreningens Møder blev afholdte hveranden Fredag Aften, hvor et religiøst og literært Program blev udført. De indkomne Midler blev uddelte til gamle, fattige og syge Medlemmer af Menigheden af Søstrene, naar de besøgte Familierne i deres Hjem. Der herskede Enighed og god Forstaaelse blandt Søstrene. Præsidentskabet søgte at uddele de indkomne Midler paa den mest omsorgsfulde Maade. Hun nedbad Herrens Velsignelse over den kvindelige Hjælpeforenings Arbejder. Derefter talte hendes første Raadgiver, Søster Sofie Kalmar. Hun omtalte, hvorledes den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse arbejdede indbyrdes i god Forstaaelse og bestræbte sig for at opmuntre Søskende i aandelig Henseende saavelsom at bistaa de nødlidende i financiel Henseende. Hun vidste, at hvis vi ikke glemmer Herren, glemmer han heller ikke os. Søster Hansine Frank, Kasserer for Foreningen, aflagde Rapport vedrørende Foreningens Indtægter og Udgifter. Der var indkommen ved den afholdte Basar 181 Kroner. Søster Betty Sørensen, Foreningens Sekretær, afgav derefter sin Rapport og udtalte sig med Hensyn til Guds store Naade mod alle dem, som frygter ham.

Første Raadgiver i de unge Kvinders Forening, Søster Mathilde Zabell, udtalte sig i Korthed angaaende Ungdomsforeningernes Virksomhed. De unge blev i disse Møder belærte angaaende Evangeliet og uddannede i alt, som var af en højnende og forædlende Natur. Ungdomsforeningernes fælles Sekretær, Missionær Fred H. Heese, rapporterede Foreningernes financielle Stilling. Fremdeles afgav han den samlede statistiske og financielle Konference-Rapport. Konferencen talte 736 Medlemmer. Der var døbt 13 og emigreret 8 til Zion siden forrige Konference.

Missionspræsident Hans J. Christiansen foreslog, at de givne Rapporter blev godkjendte ved Haandsoprækning. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Præsident Christiansen foreslog derefter Kredslærerne til Opholdelse; fremdeles Præsidentskaberne og Funktionærerne i den kvinde-

lige Hjælpeforening og de unge Kvinders Foreninger; fremdeles, at Korets hidtidige Dirigent, Ældste Fred H. Heese, blev opholdt i denne Stilling, med Poula Sørensen som Organist og Niels Hendriksen som assisterende Organist. Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Præsident Christiansen omtalte det skrevne og trykte Ords store Betydning med Hensyn til Udbredelsen af Evangeliet. Han fremholdt dernæst, hvorledes mange af Kirkens Medlemmer var blevne højlig velsignede i timelig saavelsom aandelig Henseende ved trofast at yde deres Tiendeofringer. Vi skulde alle søge at have det rette kongelige Segl paa vort „Rejsepas", saa vi kunde være berettigede til at modtage Guds Riges Velsignelser. Hvis vi virker med Nidkjærhed for Guds Riges Sag, skal vi arve „Livets Krone". Præsident Christiansen bad sluttelig, at Herren vilde tildele enhver det daglige Brød og Livets Fornødenheder. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 99 og Taksigelse af Ældste Carl C. Nielsen.

Missionsmødet Tirsdag den 23. Oktober.

Tirsdag Formiddag Kl. 10 blev der afholdt et specielt Møde for Missionærerne, ved hvilket hver enkelt af dem udtalte sig med Hensyn til deres Gjerning. Missionspræsident Hans J. Christiansen gjorde forskjellige Henstillinger og opmuntrede de tilstedeværende Brødre til fortsat nidkjær Virksomhed, saa at de Hellige kunde blive velsignede og Befolkningen oplyst angaaende det gjengivne Evangeliums Principper.

Festmødet Tirsdag Aften den 24. Oktober.

Tirsdag Aften blev der i Forbindelse med Ungdomsforeningernes Fællesmøde udført et specielt Festprogram, bestaaende af Taler, Sang, Musik og Deklamationer. I Aftenens Løb blev der serveret Chokolade og Kage for alle de tilstedeværende.

Under Mødet blev der af Ældste Jens P. Hansen overrakt Nedskriveren af disse Linier som Gave et smukt Ur med Kjæde, fra Missionærer og Søskende i Kjøbenhavn, som et Kjærlighedsbevis og en Paaskjønnelse af det Arbejde, jeg har udført i de tre Aar, jeg har virket her som Missionær og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne". Jeg beder Søskende og Missionærer modtage min hjerteligste Tak for den smukke Gave, som daglig viser mig Tidens Gang og stedse skal minde mig om de mange ædle Søskende, hvis Bekjendtskab jeg har gjort i Danmarks Hovedstad.

Niels F. Green,
Skriver ved Konferencen.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).